

[Wilhelm]

er i princippet inde på den samme opfattelse, nemlig at man under visse nærmere angivne omstændigheder må have sikkerhed imod udvisning. Derfor er dette mindretals synspunkter fundamentalt forskellige fra flertallets.

VS har tidligere foreslået to års fast ophold her i landet som det, der skabte, om jeg så må sige, immunitet imod udvisning. Det ville måske være lidt flot at sætte kravet så lavt, som nogen kan mene, hvis vi havde åbne grænser, men det har vi jo ikke haft i mange år, så i realiteten er det noget, der kun kommer til at omfatte enten folk, der har været meget længe i landet, nemlig fra før 1973, eller folk, der har været her noget kortere, men har tætte familiemæssige relationer. Så jeg synes ikke, de to år er nogen særlig flot grænse at sætte op.

Vi er imidlertid parat til at drøfte perioden, for det afgørende er ikke så meget perioden helt ned i småtingsafdelingen, som det er princippet. Her er mindretallet i betænkningen bedre at lægge til grund for disse drøftelser, for man er i virkeligheden med på det princip, idet det taler om noget, der ligner en immunitet efter syv år. Syv år synes jeg er meget. Jeg tror, man har foreslået det, fordi det er det åremål, der gør, at man så at sige automatisk kan få dansk indfødsret, men jeg vil henvise til, at vi tidligere har drøftet det, og jeg mener, der var en åbning fra socialdemokratiet dengang om, at man kunne nedsætte kravet for indfødsret til f.eks. fem år, og hvis man så insisterer på, at de to ting skal følges ad, blev det dog bedre end denne syv års regel for immunitet mod udvisning. Mindretallet har undtagelser. Man undtager statens sikkerhed, og man sikrer ikke engang, at disse undtagelser i hvert fald først har virkning, efter at de pågældende er dømt.

Der er andre ting, synes jeg, at kritisere mindretallet for. Det er klart bedre end flertallet, og det bør lægges til grund for det arbejde, vi nu skal lave, men de mere detaljerede kritikpunkter må jeg vente med til anden runde.

Inge Krogh (KrF):

Jeg siger tak for ministerens redegørelse. Udvisningen af udlændinge er noget, som gang på gang tiltrækker sig mediernes opmærksomhed. Adskillige henvender sig til

folketingsmedlemmer, når de frygter udvisning for sig selv eller pårørende og sagen er så vidt, at den skal appelleres til justitsministeren. Jeg erindrer mange forskellige episoder. Der var et par unge mennesker, der havde været her gennem meget lang tid og fundet sig godt til rette og havde et udmærket arbejde. Så blev der rejst mistanke om, at de ikke var sønner af den, der havde fået dem til Danmark, men derimod nevøer. Der var stor efterforskning, men da folkeregistret ikke var så fuldkomment i deres hjemland, fandt man ikke ud af det.

I et andet tilfælde mente man, at der var løjet med nogle børns alder, og der var stor røntgenundersøgelse af benkerner og epifyselinjer og diskussion om, hvor vidt epifyselinjerne lukkede sig på samme tid, når man kom fra det land, de var udvandret fra, som her i Danmark. Det er en realitet.

En kvinde fra et asiatiske land giftede sig med en dansk mand, der tog hende med til Danmark. Hun fandt sig godt tilpas og fik arbejde. Manden blev ked af hende og fik skilsmisse, inden der var gået to år, og det var selvfølgelig en stor tragedie. Men inden udvisningen nåede hun i øvrigt at blive gift med en anden, så nu er hun veltilpas og glad. Det kan altså somme tider være godt, at der er en lidt langsom gang.

Vi har et indvandrerstop, men mange ønsker at komme til Danmark, som ellers i århundreder har været et land, man er udvandret fra, men altså nu er et land, man gerne vil indvandre til.

Det må være naturligt, at man kan føre familier sammen, hvilket der da også er mulighed for. Som regel er det manden, der er kommet i forvejen og ønsker hustru og børn med nogle år senere. Børnene, der er opvokset her i landet, ønsker måske at få sig en ægtefælle fra hjemlandet, hvilket man også bør åbne mulighed for, ligeså at forældre til etablerede indvandrere kan komme hertil; jeg mener ikke, der bør være undtagelser her.

Der bliver talt en del om proformaægteskaber, der indgås, for at en udlænding kan komme hertil. Det er noget, der er meget svært at kontrollere, men måske var det bedre, at der kommer én for mange, end at man udelukker én for meget.

Vi er en nation, der går stærkt ind for overholdelse af menneskerettighederne. Vi må derfor skabe tryghed for vore indvandre-